

Redegørelsen vil komme til forhandling torsdag den 4. april 2002.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 151: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 28/2 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Bjarne Laustsen (S):

Jeg skal blot meddele, at Socialdemokratiet kan støtte det af ministeren fremsatte forslag.

Søren Krarup (DF):

For nylig hørte jeg om en skoleinspektør på Nørrebro. Hun traf på skolens grund en tyrkisk far til en række tyrkiske børn i sin skole, og hun standsede ham og klagede over, at hans børn ikke talte dansk: Når de bor i Danmark, så skal de tale dansk. Den tyrkiske far kiggede på hende, så sagde han: Bor vi i Danmark? Nej, vi bor i Mjølnerparken, og her er kun 2 pct. af beboerne danske. Nej, vi bor ikke i Danmark.

Forleden snakkede jeg med en god kollega fra et andet parti her i Folketinget. Han kommer fra Jylland ligesom jeg og har i et stykke tid måttet klare sig med at flyve frem og tilbage hver dag. Det kan du ikke blive ved med at holde til, sagde jeg til ham, og en dag fortalte han mig, at nu havde han fået en lejlighed i København. Det er på Nørrebro, sagde han, til den ene side bor en klan af somaliere, til den anden side bor kun tyrkere, det er en underlig fornemmelse.

Ja, det er efterhånden en underlig fornemmelse at være dansker i dette land, for skridt for skridt, bid for bid bliver danskerne mere og mere fremmede i deres eget land. Det er en historisk og national katastrofe, der er ved at finde sted. Det er det danske folks langsomme udslettelse, Folketinget lader ske.

For lad os ikke glemme, hvem der er den skyldige i danskernes stigende fremmedgørelse i Danmark: Det er dette Ting.

Det er Folketinget og de politikere, der i 20 år har befolket det, og som vore efterkommere vil forbande, når de fuldt ud oplever følgerne af disse års katastrofale indvandrerpolitik, sådan som vi nu ser det hele gentaget i dette katastrofale lovforslag om en hovedløs og uansvarlig tildelelse af dansk statsborgerskab til 6.163 fremmede børn og voksne. Uansvarligt, uanstændigt, landsskadeligt – med en grundlov, der kræver, at tildelelse af indfødsret skal ske ved lov og i Folketinget, men hvor Folketinget slet ikke har indseende med, hvem af disse 6.163 personer der fortjener at få dansk indfødsret.

Jeg ved det, for jeg sidder i Indfødsretsudvalget, og jeg kan konstatere, at vi har haft lejlighed til at sætte os ind i højst 20-25 skæbner. Resten kører pr. automatik og sættes på listen i henhold til et sjusket og løsagtigt cirkulære, hvor Folketinget i hvert fald ikke undersøger noget som helst.

Kl. 10.05

Op kommer sagerne op i udvalget på de såkaldte samrådslistor, er det afgørende argument ikke: Kan dette menneske blive dansk, har han eller hun forudsætninger for at blive dansker? Nej, så kommer det hele til at handle om lægeerklæringer og om terapi. Er det ikke synd for ham eller hende, at vedkommende ikke får indfødsret? Ikke et ord om lovgivernes ansvar for Danmark. Ikke antydning af, at vi sidder i dette Ting for at tage vare på Danmark og for at sikre danskernes fremtid.

Vi stemmer naturligvis nej til forslaget: Forslaget er landsskadeligt og uanstændigt. Det er et vidnesbyrd om Folketingets pligtforsømmelse.

Formanden:

Jeg skal oplyse over for hr. Søren Krarup, at det ikke betragtes som god skik at anvende forbandelser i indlæg fra talerstolen, jeg tænker på ordet forbandelse.

Hvem beder yderligere om ordet?

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil blot sige, at SF gerne vil støtte lovforslaget, og vi vil også benytte denne lejlighed til at byde vores nye medborgere velkommen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning**Formanden:**

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 160: Forslag til lov om ændring af indfødsretsloven. (Ændring af reglerne om nordiske statsborgeres erhvervelse af dansk indfødsret ved erklæring og begrænsning af retsvirkningerne efter indfødsretsloven af en persons flere samtidigt bestående ægteskaber).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).

(Fremst 13/3 2002).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling**Inge Dahl-Sørensen (V):**

En lille sag, men dog alligevel af stor betydning. Formålet med lovforslaget er at neutralisere virkningerne i den danske indfødsretslvgivning på grund af en ny svensk statsborgerretslovgivning, som accepterer dobbelt statsborgerskab. I Danmark er vi, så vidt det er muligt, imod dobbelt statsborgerskab.

Det foreslås, at der i indfødsretsloven indføres et krav om, at personer, som erhverver dansk statsborgerskab ved erklæring efter de særlige regler for nordiske statsborgere, skal kunne godtgøre, at de derved mister deres hidtidige statsborgerskab.

Der er kommet nye nordiske aftaler på statsborgerretsområdet, og ved vedtagelsen af dette lovforslag giver Folketinget sit samtykke til, at Danmark godkender aftalen. Det foreslås samtidig, at et ægteskab, der er indgået af en person, der i forvejen er gift – det lyder lidt grotesk – ikke tillægges retsvirkninger efter indfødsretsloven, så længe begge ægteskaber består.

Det er som sagt grotesk og måske nok også stødende, at dansk indfødsret efter den gælden-

de indfødsretslov kan erhverves automatisk på grundlag af en persons flere samtidigt bestående ægteskaber.

Så Venstre støtter lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Kun et enkelt spørgsmål til opklaring. Fru Inge Dahl-Sørensen sagde, at vi var imod dobbelt statsborgerskab. Spørgsmålet går simpelt hen bare ud på: Hvorfor er vi imod dobbelt statsborgerskab? Eller rettere sagt: Hvorfor er Venstre imod dobbelt statsborgerskab? Hvad er den indholdsmæssige overvejelse?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jamen det er en gammel regel, vi vel i og for sig har haft gennem århundreder, at vi synes, at det at være dansk statsborger er at være dansk statsborger og så ikke have pas til samtlige andre lande. Hvor går grænsen for, hvor man skal være statsborger?

Jeg taler jo på Venstres vegne. Men vi ønsker, at et statsborgerskab er til ét land og ikke til flere, og der hører vi til, og sådan er det. Jeg har ikke noget mere grundlæggende, jeg kan sige om den sag.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er fuldstændig klar over, at det har været en tradition i Danmark, og jeg er også fuldstændig klar over, at Danmark har underskrevet konventioner, som handler om at begrænse dobbelte statsborgerskaber. Men jeg kan også konstatere, at en lang række lande, som vi normalt sammenligner os med, har dobbelt statsborger-skabspraksis. Der er jo lande, hvori det ikke er muligt at komme af med sit statsborgerskab, og hvor der derfor er dobbelt statsborgerskab, hvis man også får det i et andet land.

Kl. 10.10

Vi kan konstatere, at med den udvikling, der er i Skandinavien, som jo er tæt sammenlignelige lande, går tendensen altså i retning af dobbelt statsborgerskab. Derfor tror jeg, det er nødvendigt, at vi har en diskussion, der går ud over det med: Det plejer vi at gøre. Men vi må have en diskussion om det indholdsmæssige, og vi må spørge: Hvad mener vi om det? Og hvis ikke Venstre vil give et bud på det nu, vil jeg opfordre til, at Venstre, næste gang vi diskuterer det her f.eks. i forbindelse med andenbehandlingen,